

република, съ която свърши мисълта на Люб. Каравеловъ, слѣдователно, прѣдполагаше племенно господство, но не равенството, което допускаше Дяконътъ. А съ този възгледъ Люб. Каравеловъ напълно отрази купнѣжитѣ на първата революционно настроена общественна класа у насъ — младатабу ржуазна генерация, която мечтаеше за класово надмощие, но не за обществено равенство.

Лѣвицата въ революционната партия изнесе други възгледи. Споредъ Христо Ботйовъ, който бѣше прѣдставител на тая лѣвица, идеалътъ, който имаше да реализира народната революция пакъ бѣше демократическата република. Ала у него тая република бѣше основана не на либерални начала, които сж една амалгама отъ общи понятия, а върху принципитѣ на най-новата наука — социализмътъ, който бѣ дигналъ знамето на социалната република. Видѣхте въ първата частъ, че българскиятъ поетъ цѣнеше доста много запазенитѣ институти у нашия народъ; той сжщо така скжпеше неговитѣ здрави сили и ги викаше да се наредятъ подъ едно знаме въ борбата за социално равенство. „Ако не видимъ смѣткитѣ си съ своитѣ цариградски тиране, ако не изринемъ враговетѣ си изъ своята земя и ако не наредимъ своя животъ по принципитѣ на най-новата наука за свободата, то ние сме изгубенъ народъ.“ Но, „както нашата революционна партия, така и всичкия български народъ (освѣнъ неговитѣ прѣдатели и изѣдници) се е убѣдилъ, че онзи, който по своето положение е врагъ даже и на онзи ничтоженъ либерализмъ, съ който така нареченитѣ прогресисти вървятъ подиръ развитието на общечовѣшката свобода, че може да бжде доброжелателъ на тогова, който мисли да турне своя животъ на широкитѣ основи на тая свобода и който не желае да бжде слуга или робъ нито на чужди, нито на свой нѣкои притѣснители“.